

## Beszélgetés éjnek idején...

Jelenlegi írásművem keretein belül egy számomra egészen különleges, felemelő és egyben a lelki elmélyülést a maga teljességében kiváltképp előmozdító evangéliumi szakasznak, jelesen a Krisztus és Nikodémus éjszakai beszélgetéséről szóló történetnek gnosztikus szempontból történő átélődésére szeretnék kísérletet tenni, érintvén mindazokat a bölcsességeket, amelyek a két tanító dialógusában megnyilatkoznak. János apostol evangéliumának lapjain olvashatjuk annak az eseménynek a történetét, amikor is Nikodémus, a zsidó főtanács prominens személyisége az éjnek leple alatt meglátogatta Jézust, hogy küldetésének mibenlétéről érdeklődjék, tisztábban kívánván látni az újonnan fellépő tanító személyét illetően. Számomra ebben a rövid szakaszban ragadható meg a teljes evangéliumi üzenet esszenciája, és úgy hiszem, hogy mindazok, akik ezt az üzenetet a maga teljes valójában megismerik, következetesen megélik és megvalósítják, azoknak nem szükséges különösebben félniük az Isten Ítéletétől. Ugyanakkor nem mulaszthatom el annak egyértelművé tételét sem, hogy mindig, amikor írásaim során gnosztikus szemszögből szeretném körüljárni egy adott üzenet jelentéstartalmát, akkor elsősorban intrapszichés, azaz belső történetként tekintek rá, és ilyenén módon kívánok gondolkodni róla.

Teljesen függetlenül attól, hogy a Jézus és Nikodémus között megtörtént beszélgetés valóságos módon lejátszódott-e egy meghatározott történelmi időben, avagy sem, és teljes mértékben függetlenül még attól is, hogy e történetnek szereplői közül valaki is létezett-e, avagy sem, a történet mindennek ellenére ugyanúgy megmarad belső, igencsak fontos metafizikai igazságokat hordozó spirituális tanításnak, és mindez még annak ellenére is igaznak mondható, hogy a mainstream kereszténység a maga részéről sohasem tudná elképzelni önmagát anélkül, hogy Jézus Krisztus létezésének valós történelmi hitelt tulajdonít. Gnosztikus szempontból azonban valójában teljes mértékben irreleváns, hogy az Evangéliumban megosztott történetek rendelkeznek-e valós történelmi háttérrel és hitelességgel, avagy sem, elvégre a Gnózis lelkiségének középpontjában a valóságos "Imitatio Christi", azaz Krisztus igazi megvalósításának élménye áll, azaz annak élő megtapasztalása, ahogyan Krisztus életének központi elemei megjelennek, lejátszódnak és megvalósulnak mibennünk csakúgy, mint a Krisztus lényegiségét jelentő belső állapotok, amelyek fokról fokra realizálódnak a megvalósítási úton. A magam részéről erre a kérdésre, amely időről időre felmerül az írásaimat olvasó mainstream keresztények részéről, rendszerint azzal a szójátékkal szoktam válaszolni, hogy sokkalta kisebb bajt jelent számunkra, amennyiben a krisztusi ideált következetesen megvalósítjuk, majd pedig lenyílegesen kiderül, hogy Jézus a maga testi valójában sohasem létezett, mint az, ha nem valósítunk meg semmit sem az Ő tanításából, aztán pedig ítélet zúdul a fejünkre akkor, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy mégis létezett és létezik most is. Gnosztikus szempontból ugyanis mindaz, aki megvalósítja önmagában a krisztusi tanítást, végső soron eljuthat az Üdvösségre még akkor is, amennyiben a tanítás alapját képező földi események sohasem történtek meg, és az Evangélium szavai sohasem hangoztak el a maguk eredeti formájában. Mindazok azonban, akik ezt a fajta megvalósítást nem teszik meg, bármennyire nem szeretik mindezt mainapság kimondva hallani, avagy leírva látni, voltaképpen hihetnek valójában bármiben, amennyiben ugyanis nem követi a hitüket valódi megvalósítás, az Ítélet napján igazándiból nem sok jóra számíthatnak. Ezen a ponton ugyanis már nem segítenek az imádságok, nem tanúskodnak mellettünk cselekedeteink, hiszen akinek az életében nem érhető tetten valódi megvalósítás, valódi "Imitatio", az metafizikai szempontból bizony meglehetősen súlyos helyzetben találhatja magát a fizikai halálát követően.

Kempis Tamás csodálatos művének címét ugyanis borzalmasan hibásan fordítják rendszerint, és a könyv így az esetek túlnyomó többségében a "Krisztus követése" címen kerül a boltokba. Az eredeti formában az "Imitatio Christi" kifejezésben megragadható üzenet azonban ennél sokkalta radikálisabb tartalmakat közvetít, még hozzá olyanokat, amelyek természetükről fakadóan alapvetően túlmutatnak a közönséges követés jelentéstartalmán. Krisztust ugyanis egyáltalán nem elégséges pusztán és csupán követni, hanem a maga teljes valójában utánozni,

avagy lemásolni szükséges, illetőleg a metafizika középponti kifejezését segítségül hívván azt is mondhatjuk, hogy Krisztust önmagunkban szükséges megvalósítanunk ahhoz, hogy az életünk központi tengelyét képező szellemi realizációs folyamat a maga céljához elérhessen. Az utánzás spirituális szinten ugyanis teljes azonosulást követel meg, és nem meríthető ki egyfajta immelámmal történő, a "valamit megteszek belőle, valamit pedig nem" mentalitással rendelkező, lagymatag követésben. A vasárnapi keresztény mentalitást gyakorolván ugyanis valójában nincsen miben reménykedni, elvégre csakis és kizárólag a valós realizáció az, amely elvezethet bennünket az Üdvösségre, és mindarra, ami azon túlannan van.

Mint ahogyan már korábban említeni alkalmam nyílt, gnosztikus perspektívából szemlélvén minden történet elsősorban intrapszichés, azaz belső természetű történet, és mint minden ilyesfajta eseménysorozatot, feltétlenül egyes szám első személyben, azaz önmagamra vonatkoztatva szükséges értelmeznünk. Mindez azt jelenti, hogy a történések közepette mi magunk vagyunk a zsidó főtanács, mi magunk vagyunk Nikodémus, és mi magunk vagyunk Jézus is, végső soron tehát mi magunk vagyunk valamennyi szereplő. Mindezen túlmenően még azt is állíthatjuk, hogy valójában mi magunk vagyunk egyaránt az összes felmerülő jelenség, az összes élőlény, az összes tárgy és az összes érzés, gondolat és cselekedet is. Mi magunk vagyunk valamennyi napszak, óra és perc is, és éppen ezért annak, hogy Nikodémus a történet során éjnek idején keresi fel Jézust, a mi szempontunkból kiemelt jelentősége érhető tetten. Adva van tehát egy zsidó főtanács, tehát olyan emberek gyülekezete, akik önmagukat az írások tudóinak, a szellemi megvalósítás csúcsán állóknak, valamint az igazi beavatás lényegiségét a maga teljességében birtoklóknak tekintették, azonban végső soron mégis olyasfajta deviációt, azaz eltévelyedést képviselnek, amelynek korrekciójaként Jézus Üzenetének szükségesnek mutatkozott belépnie az emberiség történetébe. Gnosztikus szempontból ugyanis egy újdonszerű tanítás mindig akkor lép be a történelembe, amikor az azt megelőző tanítások megvalósítása valamilyen módon zavart szenved, példának okáért mondjuk akkor, amikor a tanítás képviselői eltévelyednek az eredeti üzenettől, nem lévén képesek a maga teljességében képviselni és átadni azt. Minden egyes próféta megjelenése valamiféle deviációhoz köthető, így tehát a maga valójában mindig valamiféle korrekciós szándékot hordoz, azaz az eredeti formák visszaállítását jelöli meg célként. A zsidó főtanács eltévelyedésének legmarkánsabb jelét az úgynevezett betűvallásosságban lehet tetten érni, azaz tehát abban, hogy a külső formákat egyébként dicséretes következetességgel valósították meg, azonban sajnálatos módon éppen a lélek veszett ki belőle. Ilyen esetekben lép színre a Szentháromságos Istenség, az Isvara Trimurti azon aspektusa, amely a Síva nevéhez köthető pusztító, lebontó erőket testesíti meg, ebben a minőségében pedig eltörli és megújítja mindazt, amely mögül elveszett a lélek. Ez a fajta megújító, helyreállító folyamat érhető tetten Jézus Krisztus működésében is, elvégre a zsidó tanítás mainstream megélésének gyakorlatában a lélektelen, mondhatni mechanikus formákká silányult áramlatok váltak dominánssá, és a titkok őrzőinek lényegében semmiféle ismeretei nem maradtak arra vonatkozóan, hogy ezek a külső formák vajon hová is kellene, hogy elvezessék az embert lelki és szellemi szinten.

Intrapszichés történetté alakítván mindezt azt mondhatjuk, hogy a zsidó főtanács jelképezi ebben a történetben a lelkünknek azon részét, amely eltévelyedésben létezik, azaz amely belezuhant a szamszarikus lét sötét forgatagába, mindenfajta téves azonosulásnak adja át magát, és rendszerint teljes mértékben megfeledkezett eredeti állapotáról, küldetéséről és végzetéről. Elfelejtette azt, hogy lelkének egy része lényegében nem választható el az Istenségtől, azaz a maga végső valójában voltaképpen egy az Istennel, ahogyan azt a hindu hagyománynak a Brahman és az átman egységéről szóló tanítása is kimondja. Az ember jelenlegi állapotában a világba való beleveszettségben létezik. Beleesett a mókuserék forgatásának örületébe, az anyagi javak hajszolásának bűvöletébe, és a téves ideológiák fogságába, azaz egyfajta emberinek csupán nagymértékű jóindulattal nevezhető zombilétbe, amelynek során buzgón nyomkodja apró ketyeréit, karrierjének következő állomásán gondolkodik, tehát tulajdonképpen teljes mértékben öntudatlan állapotban leledzik. Létezik azonban egy olyan lélekrésze is az embernek, amely egy idő után, és főként a világból érkező különféle

pofonok és csalódások hatására (jó esetben) Nikodémussal együtt ébredezni és eszmélni kezd, tehát fokozatosan elkezdni belátni, hogy valami igencsak hibádzani látszik ebben az úgynevezett "mai világban", és a felismerés folyamatának egy pontján keresni kezdi a megoldást. Számos megközelítés vallja, hogy Nikodémust tulajdonképpen maga a zsidó főtanács (amelynek maga is tagja volt) küldte el, mintegy kémkedni Jézus körébe, azaz tehát egyfajta beszivárgó személy szerepét töltötte be, akinek feltehető célja volt Jézust valamiféle ordas eretnekségen kapni. Mindazok számára azonban, akik némiképp járatosak a lélektan tudományában, a történet lapjairól világosan kitűnik, hogy Nikodémust feltehetően még vaskos kötelekkel sem lehetett volna távol tartani attól, hogy Jézushoz közeledjék, így tehát ő képviseli a történetben mindazon lélekrészeket, amelyek idővel mindennél jobban kezdenek vágyani és törekedni az Igazság felé. Nikodémus ugyanis a saját, valószínűleg kimagasló életszínvonalat biztosító társadalmi betagozottságát tette kockára avégett, hogy az éjnek leple alatt Jézushoz siessen, és Vele elképesztő mélységű gondolatokról társalogjon, mindebben pedig egy valós megtérésre, valóságos conversiora irányuló törekvés és szándék valósul meg. Nikodémus tehát maga mögött hagyni látszik a zsidó főtanács által képviselt eltévelyedést, és ezzel egyúttal közeledni kezd afelé a valóságos, belső fényforrás felé, amelyet Jézus és az Ő tanítása képvisel ebben a történetben.

Nem véletlen továbbá azon kitétel, hogy Nikodémus az éj leple alatt teszi meg a Jézushoz vezető utat. Juan de la Cruz ismert művében, "A lélek sötét éjszakája" címen publikált írásban arra hívja fel a figyelmet, hogy a lélek valós megtérése (tehát nem az a fajta hőzöngő betérés valamelyik vallási irányzatba, amely mainapság oly gyakorinak és tipikusnak nevezhető) természetéből fakadóan egyfajta belső éjszaka során és által valósul meg. Az igazi conversio előkészítő fázisa a lélek sötét éjszakája képében megjelenő lelki krízis, amely voltaképpen hasonlatos ahhoz a teljes kollapszushoz, amely a halál pillanatában is megtörténik az emberrel. Ennek az időszaknak során elveszíteni látszik minden fogódzóját, életét kilátástalannak, értelmetlennek és tartalmatlannak ítéli meg, és úgy kezdi érezni, hogy önmagával együtt Istent is elveszíteni látszik valahol a rengetegben. A legtöbb személy esetében ilyenfajta sötét éjszaka szükségeltetik ahhoz, hogy feltegye a végső kérdést, vagy kérdéseket önmagára, a saját létére és sorsára vonatkozóan. Jó esetben ez időtájt eléri valamiféle tanítások a valódi bölcsesség-hagyományok ismeretére vonatkozóan, amelyek mellett tudatos döntése által elköteleződve végső soron odaszenteli magát az Igazság keresésére. Ilyen folyamat során érkezhetsz el az a fajta tudatváltó pont, amelynek a keretein belül az egyén tulajdonképpen valóban elkezdni kimunkálni magában mindazt, amit a lélek sötét éjszakája során önmagában megtalált, azaz a belső, titkos fényforrást. Ebben a megközelítésben tökéletesen kirajzolódhat számunkra annak fontossága, hogy Nikodémus miért éppen éjszaka, a lélek sötét éjszakáján indul el Krisztus keresésére, és miért éppen ekkor találja meg Őt. Lelkünknek ez a kereső területe, amelyben a modern világgal kapcsolatban felmerült a kétely, elhagyja a materialitást, a világi attitűdöt jelképező zsidó főtanácsot, azaz a tévelygés útján járó lélekerületeket, és hosszas éjszakai botorkálás után végső soron eltalál ahhoz a belső, ragyogó fényforráshoz, amelyet a Kabbalah hagyománya a Bennlakozó Krisztusnak, azaz a lelkünkben lakó Isteni Lényegiségnek nevez.

A vízből és Szent Lélekből való újjászületésre vonatkozó krisztusi tanításról azért is érdemes alapos módon megnyilatkoznunk, mert korunkban számtalan, önmagát gnosztikusnak nevező, ám valójában lényegét tekintve inkább valamiféle neo-gnosztikus csapásirány követésére elszegődött, zömében divatezoterikus és álspirituális irányzat hivatkozik erre az evangéliumi tanításra úgy, mint a reinkarnáció tanára vonatkozó valós, megdönthetetlen erejű bizonyítékra, amelyet még az erőteljes egyházi cenzúra sem bizonyult képesnek kiirtani az Írások lapjai közül. Itt azonban, és főként a tradicionális bölcsélet irányában önmagamat elkötelezettnek valló gondolkozóként egyértelműen szükséges rávilágítanom, hogy ilyen jellegű rejtett, a reinkarnáció divatos értelmében való tanítását célzó tartalom jelenlétéről egyszerűen szó sincsen. Bármilyen neo-gnosztikus és divatezoterikus irányzat, vezesse vissza önmagát bármilyen régre, ebben a kérdésben egyértelműen tévúton jár, amikor a reinkarnáció doktrínájának rejtett jelenlétéről beszél az Írásokban. Jézus

Krisztus ugyanis sohasem tanított olyasfajta dolgokról, amelyeket a mainapság dívó irányzatok a reinkarnáció kérdéskörét illetően vallanak, és még pontosabban fogalmazván ezzel egyúttal azt is kijelenthetjük, hogy egyetlen komoly, igazi és autentikus bölcsességtradíció tanításában sem érhető tetten olyasfajta gondolati konstruktum, amely megfeleltethető lenne az elsősorban a New Age mozgalomhoz köthető, eleve hibás reinkarnációs felfogásoknak. Ennek megjegyzése és éles tudatosítása rendkívül fontos, ugyanis mindenképpen középponti kérdéstről beszélünk akkor, amikor az ember túlvilági sorsára tereljük a szót. A mainapság modern korunk különféle ezoterikus irányzatainak körében reinkarnációs doktrínákként terjedő gondolatok ugyanis legfeljebb olyan módon vannak jelen a nagy világvallások tradícióiban, hogy azok csupán a legvulgárisabb népi vallásosság gondolatvilágában kerülnek elő, és természetesen ott sem pozitív színben feltüntetve. A modern nyugati reinkarnációra vonatkozó felfogása voltaképpen egy erőteljesen infantilizált és kiforgatott gondolati rendszer, amely lényegét tekintve nem sokban tér el a lehető legközönségesebb materializmustól. Érdekes összevetésre nyílt lehetőségünk, amennyiben rámutatunk arra, hogy amíg nyugaton a reinkarnáció legtöbb esetben a fejlődés, a tanulás, a spirituális gazdagodás lehetőségét hordozza magában, és ezzel egyúttal a szabaduláshoz vezető lépcsősorok egy-egy fokának tudható be minden egyes leélt élet, addig az autentikus és tradicionális bölcsesség-hagyományok tanításában a földi keretek közé való újraszületés a lehető legsúlyosabb kimenetek egyikének számít, amelyet a gyakorlók minden igyekezetükkel megkísérlelnek elkerülni. Voltaképpen szó sincsen arról, hogy a lélek egy szerencsésebb inkarnáció keretein belül folytatja a fejlődést, amely így egyre és egyre magasabb fokokon valósul meg minden egyes újabb életben, hanem alapvetően olyasfajta csapda nyilvánul meg az újabb megtestesülésben, amely tulajdonképpen mindennek nevezhető, csak éppen szerencsésnek és pozitívnak nem. A tradicionális tanok elvetnek minden olyasfajta magyarázatra irányuló törekvést, amellyel a New Age ezotéria képviselői próbálkoznak minduntalan, már-már szélsőségesen is a dogmatizmusba hajló színezettel.

Mindezekkel az értelmezési megközelítésekkel azon a ponton jelenik meg a probléma, hogy ezen elméleteknek a követői rendszerint az egész materiális életet úgy élik meg, hogy voltaképpen eszük ágában sem áll az abból való szabadulás lehetőségének a minél elkötelezettebb módon való keresése. Esetükben az élet szinte csakis és kizárólag a mindennapokba való belevettség jegyében telik, és állapotuk, amennyiben lehet így fogalmazni, szinte tragikusabbnak nevezhető még azokénál is, akik a materializmus legszélsőségesebb változatait vallják. Egy ilyesfajta lelkülettel rendelkező személy esetében ugyanis még mindig adódhat lehetőség arra, hogy a világ szörnyűségeit látván szemei egy ponton megnyílnak az Igazság irányában, egy amolyan divatezoterikus személlyel kapcsolatban azonban ilyesmit aligha feltételezhetünk, ők ugyanis rendszerint kiváló ideológiát teremtenek a materiális létben való elmerülésre olyan módon, hogy azt valamiféle bizarr és kiforgatott spirituális köntösbe öltöztetik. Az autentikus bölcsesség-hagyományok azonban sohasem buzdítanak arra, hogy egy jobb újraszületés lehetőségének megragadása érdekében éljük tovább materiális létünket, persze néminemű spirituális nyitottsággal megfűszerezvén, hanem mindenkor és minduntalan olyan lehetőségként sejtetik fel a reinkarnáció folyamatát, amelyet minden erőnkkel el kell, hogy kerüljünk. Egy valódi, gyakorló hindu, vagy buddhista személy számára az élet éppen annak jegyében telik, hogy egy későbbi újraszületés lehetősége egyértelműen kizárható legyen. Korunkban ugyanis elképesztően sokan takaróznak azzal, hogy amit ebben az életünkben lustaságból, az elköteleződés hiányából, avagy pedig az érzéki örömeik élvezete érdekében nem cselekszünk meg, azt majd mintegy bepótolhatjuk egy remélhetőleg fénytelibb, következő életünkben, ez azonban metafizikai szempontból éppen olyan módon tekinthető téves vélekedésnek, mint ahogyan egyes személyek mindennél jobban bíznak és remélnek egy tisztán és kizárólag kívülről érkező megváltás lehetőségében. Mindennél könnyebb ugyanis elintéznünk önmagunk gyarlóságának és emberalatti voltának kérdését azzal, hogy majd egy következő életben bizonyára jobban tesszük a dolgunkat, vagy azzal, hogy majd a hitünk által megváltásra juthatunk, közben pedig éljük tovább a magunk lélektelen életét, gátlástalanul lopunk, csalunk és hazudunk, másokat pedig még annyira sem tartunk, mint amennyire bálványokká emeljük szeretett okostelefonjainkat és gépjárműveinket. Gnosztikus szempontból

azonban egyértelművé szükséges tennünk, hogy ilyen lehetőségekben egyszerűen nem érdemes, és nem is lehetséges reménykednünk, legalábbis nézőpontunk szerint rendkívül nagy volumenű csalódás válik annak osztályrészévé, aki egy matériában elmerült lét leélése után további lehetőségek irányában puhatolózik.

Mindaz, amelyet a tradicionális és autentikus tanok a reinkarnáció doktrinális értelmezése kapcsán ajánlanak, az voltaképpen egyfajta regeneráció, tehát olyan folyamat, mint amikor (Hamvas Béla példájával élve) egy fa levelet hoz. A levél minden egyes évnek egy bizonyos szakaszában elszárad, lehull és elkorhad, a helyébe pedig új levelet növeszt a fa. Maga a törzs szinte végtelen számú új levél előállítására képes, de ugyanazt a levelet sohasem hozza a világra többé. Ahogyan tehát a törzs is a fa, és a levél is a fa, egyáltalán nem mindegy, hogy melyik válik az azonosítás és azonosulás fókuszává. Amennyiben önmagunkat a testi hordozónkkal, avagy a részben biológiai, részben pedig tapasztalataink és élményeink eredményeként kialakuló, meglehetősen ingatag és változékony személyiségünkkel azonosítjuk, akkor azonosulásunk tárgya voltaképpen nem terjed tovább a levélnél, amely azonban az életnek egy pontján menthetetlenül elveszik, és a helyére növő új levél, légyen bármennyire is hasonlatos a korábbi darabhoz, mégsem lehet sohasem ugyanaz a levél. Amennyiben azonban önmagunkat (és alapvetően ez képezné a célját az emberi létnek) képesek vagyunk visszavezetni a Törzs, Gyökér és Forrás lényegiségébe, akkor a testi hordozónk és vele együtt a pszichénk megsemmisülését nem követi a teljes pusztulás, ugyanis a Törzsbe, azaz Istenbe kapcsolódott öntudat túlélheti a halált. Ez tehát az a fajta üdvösség és megváltás, amelyben a vallások remélnek, és amelynek elérése az ember alapvető feladata. Amennyiben nem vagyunk képesek túllépni a levéllel való azonosulás szintjén, addig valóban újabb és újabb leveleket generál majd helyettünk a törzs, ezek azonban egyáltalán nem mi magunk leszünk. Ezt a kérdést a New Age divatezotéria minden igyekezetével próbálja egyfajta "tanulást és tapasztalást segítő, ideiglenes felejtés" tanának bevezetésével súlytalanná varázsolni, mondván avégett nem emlékezünk előző életeinkre, mert az emlékezés csupán összezavarna bennünket aktuális életfeladatunk teljesítése közben, azonban valójában erről egyáltalán nincsen szó. A tradicionális tanítások szerint ugyanis két élet között csupán az átörökített hajlamok, vágyódások és energiák tekintetében érhető tetten néminemű kontinuitás, azonban ezeken kívül semmi másban sem. A testi valónkat és pszichénket megjelenítő felületi tudatosság egy megvalósítást nélkülöző élet esetén menthetetlenül elveszik, és csupán hajlamait adja át egy újonnan felmerülő, felületes tudatosságnak, azonban ezen kívül semminemű kapcsolat nem érhető tetten a két élet között. Teljesen felesleges tehát holmi divatos képzelgésben megragadván abban reménykedni, hogy százegynéhány leélt élet után egyszer csak "összeáll minden". Nem fog. A létet, az én léteimet ugyanis egyszer lehetséges megélnem, az a világ, amelyet az én világomnak hívok, a halál pillanatában összeomlik velem, és amennyiben nem haladtam előre megfelelően a magam saját feladatával, jelesül az Isten keresésével, úgy nem igazán állhat lehetőségemben reménykedni bármiben is. Mindaz, amelyet a vulgáris értelemben reinkarnációnak neveznek, csupán borzalmasan elferdített, és nyugati fültre szabott változata az eredeti tanoknak.

Mindazok után, hogy részletesen áttekintettük, mit is nem tanít Jézus a vízből és Szent Lélekből való újjászületéssel kapcsolatban, most tekintsük át egy kissé nagyobb részletességgel mindazt, amit viszont minden kétséget kizáróan ebben a mélységes bölcsességben átadni kíván számunkra. Azt mondhatjuk, némiképp leegyszerűsítvén a kérdést, hogy a mainstream kereszténység vízzel keresztel, Szent Lélekkel pedig bérmál, így tehát a keresztény beavató Szentségek képe rajzolódik ki előttünk. Gnosztikus szempontból mindehhez szervesen kellene kapcsolódnia az Egyházi Rend kilenc fokozatú beavatási ösvényének is, hiszen csakis és kizárólag ezen az úton rajzolódhat ki az a fajta gazdag és sokrétű beavatási tradíció, amely a kereszténységet misztikus módon áthatja, annak ellenére is, hogy a mainstream ágazatokban ez a hagyományvonal meglehetősen korlátozott és korlátolt mértékben és módon rajzolódik ki csupán. Egy gnosztikus szemléletű megvalósítási út során az első lépés, amelyen a törekvő átesik, nem lehet más, mint a Beméretés, azaz a keresztség Szentsége, amelynek felvételét követően a megvalósítás folyamata a

további Szentségek felvételében rajzolódik ki, egészen a végső és beteljesült emberfeletti létállapotot szimbolizáló pontifex, azaz főpap személyében és állapotában. Amennyiben gnosztikus módon közelítjük a kérdést, véleményem szerint eképpen bontakozik ki a tradicionális beavatás útja a kereszténységben, függetlenül attól, hogy ezt a beavatási útírányt az emberiség történelme során viszonylag kevés irányzat valósította meg ebben a formában. Napjaink kereszténysége sajnálatos módon éppen ebben a sajátságos deviációs állapotban létezik, jelesül hogy elveszíteni látszik önmaga beavatási természetét, és önnönmagát csupán az exoterikus vallásosság szintjén hajlandó gyakorolni és megtartani. Mindennek ellenére azonban a kereszténység nem más, mint beavatási út, amennyiben az első Szentség, a Keresztség természete voltaképpen a bemelegítésben ragadható meg a maga teljességében. Felvetődik a kérdés, hogy vajon mibe is avatnak be, mibe is merítenek alá a Keresztség felvételének pillanatában. Természetesen nem másba, mint az Istenbe, azaz a bennlakozó Krisztusba, amely tulajdonképpen nem jelent mást, mint Önmagamba, az én végső és teljes valómba való beavatás megtapasztalását. Jézus tanítása tehát kristálytisztán rajzolódik ki előttünk, jelesül abban a kijelentésben, hogy aki nem vízből és Szent Lélekből születik, az nem láthatja meg az Isten Országát. Ez azonban nem azt jelenti, hogy magának a Keresztség Szentségének felvétele elengedhetetlenül szükséges, és egyben teljes mértékben elégséges feltétele lenne az Üdvösség elérésének, ugyanis mindezt sokkalta mélyebb, misztikus módon szükséges értelmeznünk és megélnünk, nem ragadván le az exoteria szintjeinél.

Mindaz, aki nem járja végig azt a fajta megvalósítási utat, amelyet a kereszténység a maga szentségei által számára megjelöl, jelesül az önmagába való beavatás útját, illetőleg még pontosabban fogalmazván az Önmagamba való beavatás útját, sajnos nem igazán számíthat arra, hogy földi életének elmúltával különösebben előnyös történések várnak majd rá a túlvilágon. Jézus sarkalatos megfogalmazása által nyilvánvaló lehet számunkra, hogy az Isten Orzága valójában mibennünk van, azaz azt nem önmagunkon kívül, avagy éppenséggel egy távoli dimenzióban szükséges keresnünk, hanem csakis és kizárólag mibennünk, önnön magunkban. Körülöttünk és bennünk, ahogyan azt maga a Mester mondja. A zsidó misztikus tradíció az Isten Orzága kifejezést a Malkuth szóban ragadja meg, amely kifejezés nemcsak, hogy országot, hanem mindezen túlmenően jelenlétet és uralmat is jelöl, tehát végső soron az Istenség Jelenlétét, Isten Uralmát mibennünk. Mindenfajta beavatási útnak, légyen az akár hindu, buddhista, keresztény, muszlim avagy zsidó, voltaképpen ebben rejlik a lényege, jelesül az Istenség Legtisztább és Legteljesebb Jelenlétének realizálódásában mibennünk. Minden ösvénynek erre, és csakis erre kell irányulnia, nem elégedvén meg valamelyik köztes állomás megragadásában és abszolúttá tételében. Voltaképpen itt egyfajta uralmi küzdelemről van szó, amelynek során nem teszünk mást, mint megkíséreljük visszaszerezni önmagunk elveszített uralmát önmagunk felett. Erről a belső küzdelemről szól Jézus egész élete, erről szól maga a Szentírás, illetőleg valamennyi igazi és autentikus tradíció valamennyi Szent Írása. A Beavatás és a Megvalósítás a Gnózis Oszlopai, nélkülük gnosztikus út egyszerűen nem képzelhető el.

Ebben a gondolkörben megmaradván tegyük meg egy rövidke, ám annál érdekesebb kitérőt a népmesék világába, ugyanis tudvalevő, hogy a legtöbb népmese ugyanennek a belső küzdelemnek állít nemcsak emléket, hanem egyben fogódzókat is kínál arra vonatkozóan, hogy miként járható végig az a fajta belső út, amelynek során a szegény ember legkisebb gyermekéből valódi uralkodó válik. Az az Ország, amelyben a szegény ember legkisebb fia lényegében parasztként él, voltaképpen csakis és kizárólag reája vár, hogy benne hatalmi pozíciót szerezzen meg. Amennyiben ugyanis körülnézünk a magunk saját életében, tulajdonképpen nem szükségeltetik túlon túl nagyfokú igyekezet annak belátásához, hogy belső életünknek, belső országunknak alapvetően nem vagyunk az urai. Itt persze egyáltalán nem arra szükséges gondolnunk, hogy képtelenek mutatkozunk kizárni az életünkben az aktuális kormányzatot, vezetőket és környezetet, hanem arra célszerű ráeszmélnünk, hogy még saját gondolati világunknak sem vagyunk az urai, hogy az érzelmeinkről és az indulatainkról ne is beszéljünk. Ezek felett szükséges újfent hatalmat gyakorolnunk, méghozzá egy sajátságos megvalósítási út bejárása során.

Szörnyűséges belátnunk, hogy még a saját lelkünkben, saját magunkban sem vagyunk otthon, és középpontunktól időről időre kivetnek bennünket olyan tényezők, amelyek felett (jelenleg még) nem rendelkezünk befolyással. Amennyiben körültekintünk a magunk személyes környezetében, alaposabban is szemre vételezván a körülöttünk élőket, viszonylag hamar ráébredhetünk arra, hogy az emberek alapvetően indulatvezérelt életet élnek, és a legtöbbjük képtelen mindennemű disztingválásra. Nem képesek erkölcsi értékrendet felvenni és képviselni, és ráadásul még világnézetük sincsen, ugyanis gnosztikus szempontból egyáltalán nem minősül világnézetnek az, hogy valaki jobboldali, avagy baloldali szavazó, konzervatív vagy liberális, nyitott-e, avagy zárt. Az emberek szinte egyáltalán nem képesek az érdemi gondolkodásra, nem képesek a logika megfelelő alkalmazására, és a maguk korlátolt sémái közül sem igazán tudnak kitörni. Így tehát, amennyiben újfent rátekintünk a magunk saját, belső világára, a legtöbbünk számára egyszerűen nyilvánvalóvá válhat, hogy nemcsak a király, de még a legutolsó paraszt hatalmi helyzetét sem igazán lehetünk jogosultak birtokolni és képviselni, a mi saját világunkban. Amíg képtelennek mutatkozunk teljes és totális uralmat gyakorolni önmagunk gondolati és ösztönélete felett, addig a Királyság elnyerésére nem igazán számíthatunk, pedig mindannyiunk sorsa és végzete alapvetően ez volna. Mindenfajta beavatás voltaképpen egyfajta út, amely arra irányít bennünket, hogy saját belső világunkban a rabszolga létállapota helyett a királyi uralmat és méltóságot valósítsuk meg.

Minden igyekezetünknek arra szükséges irányulnia, hogy ezt a fajta uralmat, ezt az Isteni Jelenlétet önmagunkban megismerjük és megalapozzuk, máskülönben hogyan is gondolhatnánk arra, hogy bármifajta változást képesek lehetünk önmagunk körül véghezvinni. Mindazon borzalmak, amelyek a világi létet körülszövik, voltaképpen nem fakadnak másból, mint az ember borzalmas kizuhantságából, amelyet Önmagával, az Isteni Jelenléttel kapcsolatban él meg. Világunk kríziseit nem válik képessé megoldani egyetlenegy vallás, világnézeti keresztrendszer és társadalmi berendezkedési forma sem, ugyanis a válság megoldását elsősorban önmagunkban, és nem pedig önmagunkon kívül szükségeltetik megkezdenünk. Amíg ugyanis nem születünk újjá vízből és Szent Lélekből, azaz nem valósítottuk meg az Istenség Jelenlétét önmagunkban, addig nem várhatunk semmiféle pozitív irányú változást a világban sem. Nem a véletlen műve az, hogy a tradicionális szerzők a legmagasabb és legfejlettebb államformaként az úgynevezett abasileia, azaz a királynélkülség állapotát nevezik meg, amely azonban egyáltalán nem jelent egyet holmi anarchista, avagy demokratikus berendezkedéssel. A királynélkülség a maga eszményi értelmében olyan állapotot sugall, amelyben azért nincsen szükség királyra, mert minden egyes ember képes megjeleníteni az uralkodói potenciálokat önmaga körül és önmagában, és szükség esetén bármelyikük képes lenne a király szerepét betölteni, amennyiben valamiféle történés ezt indoklta tenné. Ebben az állapotban szükségtelen, hogy az embereket felülről, mintegy bábként rángassák, hiszen itt nem tömegekről, hanem Urak és Úrnők közösségéről beszélhetünk. Jelenlegi állapotában az emberiség egésze azonban egyáltalán nem alkalmas ilyesfajta eszményi állapotok megvalósítására, így csupán egyedi és egyéni vállalkások formájában érhetőek tetten olyan kezdeményezések, amelyeknek keretein belül egyéni keresők önmagukban próbálják megvalósítani ezt a királynélkülséget, azaz a királyi uralom megvalósítását és megélését saját belső világuk felett.

Természetesen mindezekre a felvetésekre rögvest megtalálni látszik minket a válasz a mainstream vallásosság részéről, amely szerint az ember eleve annyira gyarló, és kilátástalan helyzetben leledző kreatúra, hogy ilyesfajta gigantikus vállalkásokra eleve képtelennek mutatkozna. Mindez persze bizonyos fokon akár igaznak is lehetne nevezhető, azonban a gnosztikus perspektíva még ennek ellenére is visszavonhatatlanul és végérvényesen hitet tesz amellett, hogy az Istenség eleve valamennyi embert a szentségre teremtett, és az ember célja nem ragadható meg másban, mint ennek az átszentelődésnek, mondhatni átistenülésnek a megvalósításában. A szamszára forгатagából ugyanis nem lehetséges önmagunk különféle alulmúlásai által kitörni, hanem az út csakis és kizárólag felfelé keresendő, tehát önmagunk fokozatos és folyamatos felülmúlása által kell önmagunkat mintegy visszavezetni az Istenhez. Korlátolt önmagamból kiindulván különféle lépesek sorozata által kívánom magamat eljuttatni a királyság állapotára, azaz az önmaga belső világa felett

uralmat gyakorló ember lelkiségére.

Gondolatmenetében Jézus Krisztus a lélekből született emberek jellegzetességeiről beszél, amely jellegzetességeket "a szél ott fúj, ahol akar..." kezdetű bölcsességmondásában fogalmazza meg. Bennem személy szerint sokadjára vetődik fel életem során a kérdés, hogy vajon milyen is valójában egy lélekből született ember, tehát olyasvalaki, aki a beavatási útra lépve a belső királyság ideálját önmagában valamilyen fokon már megvalósította. Sajnálatos módon eddigi éveimnek folyamán nem találok ugyanis kimondottan nagy számban ilyesfajta megvalósított emberekkel, de még csupán olyanokkal sem sűrűn, akik ennek az állapotnak legalább a közelébe eljutottak volna, így csupán meglehetősen korlátozott tapasztalataim alapján mondhatok bármit is. Jézus megfogalmazása szerint egy szellemileg előrehaladott ember voltaképpen olyan, mint a szél, avagy a lélek, tehát egyfajta megfoghatatlanság állapotában létezik. Semmi esetre sem azokról van tehát szó, akik önmagukat mindenféle megvilágosodott tanítóként, avagy guruként előadván kürtölik bele a világba önnön nagyszerűségük megvallását, de még csak olyanokról sem lehetséges feltételezni kimondottan magasnak számító szinteket, akik ugyanezt az önközpontúságot valamiféle álszerénység hamis maszkjába próbálják bújtatni. Mindkettő "változatát" a spirituális csalóknak, tehát mind a hőzöngőt, mind pedig az álszerényt illene minél messzebbre elkerülnie minden, önmagát komolyan és komolynak gondoló gnózikuskeresőnek.

Az igazi szellemi embert nem lehetséges hétköznapi kategóriákba illeszteni, ugyanis elsősorban a megfoghatatlanság az, ami ezeknek a személyeknek a sajátja. Egyfelől érezzük (persze amennyiben képesek vagyunk még egyáltalán érzékelni a szentséget), hogy esetükben valamiféle rendkívül magas szellemi színvonalról van szó, azonban ezt a fajta szellemi színvonalat mégsem lehetünk képesek megragadni a hagyományos úton, hanem csakis és kizárólag misztikus módon. Az ilyen illetők ugyanis sohasem hőzöngenek, és nem is áll szokásukban huszonötödszörré is elmondani önmagukkal kapcsolatban, hogy mennyire komoly, hiteles, magas nívóval rendelkező és igaz embereknek tartják önmagukat, illetőleg az ugyancsak magamutogató önreklámozás gyanánt megnyilvánuló álszerénység is messzire elkerüli őket. A szellemi embernek hallani lehet a zúgását, de nem lehet tudni, hogy honnan jön, mint ahogyan azt sem, hogy hová megy. Életem egyik legkedveltebb mondása nem más, mint egyfajta tanács: "Próbálj úgy élni, hogy ne vegyenek észre ott, ahol vagy, de nagyon hiányozzál onnan, ahonnan elmentél", és ebben a tanácsban kirajzolódik a magas szellemi szinteket megvalósító embereknek az étellel szemben megnyilvánított attitűdje is. Amennyiben valahol munkálkodik az ilyen ember, ott nem kürtölteti szét önmaga körül önnön nagyszerűségét, szaktudását és tekintélyét, hanem csendben fáradozván végzi feladatait, azonban mindezt mégis olyasfajta magas nívóval teszi, hogy eltűnését követően egyértelműen bebizonyosodik a hiánya. A legtöbb esetben egy-egy szellemi ember a hiányát csupán akkor fedezik fel, amikor már nincs jelen valahol, illetőleg radikálisabban fogalmazván azt mondhatjuk, hogy akkor veszik észre azt, hogy egyáltalán ott volt, amikor már nincsen jelen az adott környezetben és közösségben. Ő az, aki a rejtekben véghezviszi a cselekedeteket, nem kürtöltet önmaga körül, mindennapi életében és cselekedeteiben lágy, ám ugyanakkor nyoma van annak, amit mond, súlya van a kijelentéseinek, lényegisége van a gondolatainak. Ilyen a spirituális értelemben már valamit megvalósított ember.

Jézus Krisztus ebben az evangéliumi szakaszban beszél a Mennyekbe való felmenetelről és az onnan való alászállásról, valamint önmagáról, mint az emberfiáról. A héber nyelvben az emberfia kifejezés valójában többes számban értelmezendő, azaz célszerű volna inkább az emberek fiai, az ember fiai, avagy az emberek fia kifejezést használni a csupán egyes számban megragadható emberfia kifejezés helyett. A gnosztikus létszemlélet a szellemi megvalósítás útján járókat nevezi így, azaz olyasvalakiket, akik nem tartanak az önmaguk legmélyébe való alászállás gesztusának megtételétől, azaz szimbolikusan leszállnak a Mennyből, majd pedig oda ismételtelen vissza is térnek. A gnosztikus létélmény lényege az önmagunkba, azaz önmagunk poklaiba, önmagunk mélységeibe való alászállás, és az ott leledző kincsek felfedezése, felszínre hozása és kimunkálása.



Amikor gnosztikusként Istent keressük, akkor nem valamiféle külső tényezőben, avagy külső tényezőként keressük, hanem voltaképpen Rúmi szavaival élve a saját szívünknek legmélyén próbáljuk fellelni Őt. A bölcsesség-hagyományokban a szív a spirituális középpontot jelenti, azaz a szívben való Istenmegtalálás élménye voltaképpen annyit tesz, hogy önmagam középpontjában találok meg az Istent. Nem kifelé, hanem éppen ellenkezőleg, befelé keresek, és önmagam középpontjában, önmagam eredeti valójában találok az Istent. Senki nem lehet képes mennyei önmagába elérkezni, amennyiben nem járta végig ezt a fajta utat a Pokloktól fölfelé. Buddhista terminológiában mindez annyit tesz, hogy az emberfiának alá kell szállnia a Mennyekből, majd a Poklok legmélyét megjárva oda vissza is kell térnie, illetőleg egy ponton túl szükséges megvalósítania azt a képességet, amely a szamszára és a Nirvána közötti tudatos transzformációt lehetővé teszi számára. Világosabban szólván képesnek kell lennie a Poklokat Mennyekké alakítani, illetőleg szabadon vissza, így tehát tudatos módon szükséges végrehajtania a mozgást és mozgást e kettő között. A keresztény hagyományokban ennek a fajta műveletnek a meglehetősen elfátyolozott emlékét érhetjük tetten akkor, amikor a mindennapok megszenteléséről, avagy a Mennysországnak a Földön való megnyilvánításáról hallunk, igaz ugyan, hogy a mainstream kereszténység mindezt csupán erősen lehatárolt és korlátozott formában képzei el.

Ugyancsak érdekes gondolatokra bukkanhatunk akkor, amennyiben az evangéliumi szakaszt tovább elemezvén a hit és az ítélet kérdésköréhez érünk. A protestáns teológiában kulcsszerep jut a hit primátusát hirdető Sola Fides tannak, tehát a hit általi megváltás tanának, amelynek értelmében a megváltás és üdvözülés egyetlen záloga a Jézus Krisztusba vetett hit. Gnosztikus szempontból azonban ennél sokkalta többről van szó, jelesül annak a jézusi megnyilatkozásnak a középpontba állításáról, amely szerint nem mindenki jut be a Mennybe azok közül, akik Jézus Krisztust uruknak elismerik, hanem csakis azok, akik megtartják, azaz megvalósítják önmagukban az Ő parancsolatait és tanításait. Egyértelműen tetten érhető tehát Jézus Krisztus szavaiban, hogy egyáltalán nem elegendő a hit ahhoz, hogy valaki szabadulását elnyerje, mint ahogyan azt a juhok és kecskék különválasztásáról szóló példázatban is olvashatjuk. Senki sem kéri tehát számon az embertől azt, hogy valójában milyen dogmatikai háttérrel fogadott el önmaga számára megváltásra alkalmasnak, hanem csakis és kizárólag azon van a hangsúly, hogy mit sikerült megvalósítania a krisztusi ideálból. Ezen a ponton ismételtelen szükségessé válik annak egyértelművé tétele, hogy ezen előbb említett ideálnak a megvalósítása korántsem csupán erkölcsi vetülettel bír, tehát az üdvösség elnyeréséhez egyáltalán nem elegendő úgymond jó, avagy rendes embernek lennünk, és még kevésbé számít elegendőnek az, amennyiben valaki hibátlanul megfelel valamiféle társadalmi konszenzuson alapuló standardnak. Itt voltaképpen csakis az számít, hogy valaki miként munkálta ki önmagában a Bennlakozó Isteni Jelenlét jelenvalóságát, és miként képes azt megőrizni és megnyilvánítani életének (és halálának) különféle szituációi között. Természetesen az úgynevezett "jó ember" sem számít teljes mértékben elveszettnek, ugyanis ő legalább a Pokloktól megmenekülhet, azonban a gnosztikus értelemben vett célba éréshez ennél valamelyest többre van szükség. A gnosztikus ugyanis nem elégszik meg azzal, hogy mintegy "éppen megússza a Poklot", hanem egyenesen az Istenség Lábának Zsámolyához igyekszik, és arrafelé veszi az irányt.

Mindazok tehát, akik ezt a belső embert, önmagunknak a hétköznapiasságot meghaladó verzióját megvalósítják, nem esnek majd az ítélet alá, hanem életüknek bezárultával kiszabadulhatnak a materiális világ örvényléséből, és az öröklét jutalma lesz ajándékuk. Az ilyen istenember lesz az, aki üdvösséget szerez a világnak, azaz mivel elsősorban belső történetről van szó, úgy is mondhatnánk, hogy én vagyok az, aki a krisztusi létideál megvalósítása által üdvösséget szerezek a magam saját, belső világának, persze az Isteni Áldások és Kegyelmelek hathatós támogatása mellett. Amennyiben tehát én magam a saját belső világomban hiszek abban, hogy az istenemberi létezmód, azaz az emberfeletti ember életideálja megvalósítható, és ezt a fajta létállapotot meg is valósítom, akkor az én világom az üdvösségre jut, azaz az Istenség Jelenléte és Uralma megnyilvánulhat benne. A Belső Krisztusként megvalósított Valóság üdvösséget szerez tehát illetően módon az én világomnak is, megváltván mindazt, ami korábban bennem megváltásra

szorult. Az Üdvösség megszerzése minden egyes esetben vagylagos, tehát nem lehetséges, hogy az ember egyszerre üdvösséget is szerezzen, és egyben a kárhozatra is jusson. Aki gonoszat cselekszik, és életidejének túlnyomó többségét az Istenségtől való elvágottság határozza meg, annak megtermett gyümölcsei szereznek majd kárhozatot, aki azonban az Istennel és az Istenben viszi véghez megszentelt cselekedeteit, az végül az általa termelt jó gyümölcsök által jut az üdvösségre. Az olyan ember szavának, aki önmagát megvilágosodottnak, szentéletűnek, avagy krisztuskövetőnek nevezi, életmódja és tettei azonban ellentmondanak a krisztusi ideálnak, voltaképpen nem lehetséges hitelt adni. Függetlenül attól, hogy milyen spirituális rangot, címet, avagy titulust birtokol valaki, amennyiben cselekedetei gonosznak és istentelennek mutatkoznak, az illető a Világosság irányában tanúsított gyűlöletéről tesz bizonyosságot általuk. Mindazok azonban, akik tetteiket az Igazsághoz, mégpedig az Isteni Igazsághoz szabják (és itt nem valamiféle részleges igazságot, hanem a bennlakozó és megnyilvánuló Logos esszenciális Igazságát, az örökérvényű és megmásíthatatlan Valóságot értjük), és az Igazságot a maga teljességében, belsőleg megélvén hajtják végre, jó esélyét láthatják annak, hogy a túlvilágot valamilyen fokban (és itt célszerű minél magasabb fokokat kijelölni önmagunk számára) megtapasztalhatják.

Ugyancsak fontos szempontként mutatható be azon kijelentés, hogy aki cselekedeteit nem az Istenben viszi végbe, azaz nem az Istent tekinti önmaga és minden cselekedete Végső Forrásának, annak jótéteményeinek metafizikai szempontból nem sok értelme van. Mindenképpen látnunk kell, hogy pusztán jó embernek lenni egyáltalán nem elegendő ahhoz, hogy valaki a spirituális megvalósításhoz közelebb kerüljön. Itt ugyanis alapvetően arra van szükség, hogy a személy az Istenség felé törekedjék, és a Vele való direkt, személyes és misztikus találkozás, megtapasztalás irányába kormányozza életét. Szükséges tehát, hogy tetteit az Istenben vigye végbe, tehát végső soron realizáljon önmagában valamicskét az Istenből, és cselekedeteit annak fényében vigye végbe, hogy megérti cselekedetei forrásának mibenlétét. Mindennemű Istenben végbevitt cselekedet Forrása és Célja egyaránt Istenből kell fakadjon, és Beléje kell, hogy visszatérjen is. Az Istenséggel való kapcsolatunkat minduntalan meg kell erősítenünk, szüntelenül egyre szorosabbra kell húznunk, hogy előremozdítsuk cselekedeteink beágyazódását az Istenbe. Amennyiben önmagunkat egyre inkább önmagunk központjába irányítjuk vissza, és ebben a középpontban Istennel találkozunk, akkor bizonyos idő után magunk is megtapasztaljuk önmagunknak és cselekedeteinknek az Istenben való kiteljesedését. Mindezt önmagunk belső szentélyében, a szívünk legbelsőbb szobájában, azaz lelkünknek legmélyén szükséges megélnünk, azaz nem szükséges, hogy önmagunk körül különösebb csinnadrattát csapjunk, hanem bőven elegendő, amennyiben a saját, személyes Istenkapcsolatunk által megtermelt jó gyümölcsöket osztjuk meg a külvilággal. A kapcsolat maga senkire sem tartozik, azonban a belőle fakadó spirituális és szellemi javak másokkal való megosztása kimondottan üdvös és előremutató aspektusa lehet életünknek.

A szellemi ember nem evilági ember, és evégett nem is ildomos, hogy keveredjen azzal, ami ehhez a világhoz tartozik. Benne a szellem többlete világít, és egy minőségileg magasabbrendű világ nyilatkozik meg benne. Nem veszik el és nem fulladozik orrcsúcsig a jelenlegi világ visszataszító játszmáiban, hanem egyes egyedül annak megerősítésén és elmélyítésén fáradozik, ami az Istenhez tartozik, ugyanis a halált végső soron csakis és kizárólag az élheti túl, amely lényegileg a magasrendűhöz tartozik. Ami a testből születik, az test, ami a lélekből születik, az lélek, így tehát mindaz ami a testhez, azaz a világhoz, az anyagiakhoz tartozik, végső soron osztozni fog a világ végzetében. Mindaz, amelyet viszont a törekvő önmagában a lélekből megvalósított, az képezi részét a léleknek és az Istennek, és ez az, amely így osztozhat a halhatatlanságban, amely az Istenség természete. Mindaz, amely bennünk örök, az valójában öröktől fogva létezett, létezik legbelül jelenleg is, és mindenkor létezni fog, és ennek az örök Isteni Szikrának a kimunkálása képezi minden gnosztikus kereső igazi életfeladatát.